

ТВ Фрушка гора ДОО РУМА

Пружалац кабловске, сателитске и ИПТВ медијске услуге

Први међународни стручни скуп

**„ТРИ МЕДИЈА, ЈЕДАН НОВИНАР –
ФОРМУЛА ОПСТАНКА ЛОКАЛНИХ МЕДИЈА“**

Зборник радова

Рума, 27.11.2025.г

Први међународни стручни скуп

**„ТРИ МЕДИЈА, ЈЕДАН НОВИНАР –
ФОРМУЛА ОПСТАНКА ЛОКАЛНИХ МЕДИЈА“**

Зборник радова

Рума, 27.11.2025.г

Први међународни стручни скуп

27.11.2025.године

Рума, Србија

Издавач:

ТВ Фрушка гора ДОО, РУМА

Висока школа за комуникације, Београд

Уредници:

Проф. др Миле Драгановић

Проф. др Бобан Томић

Лектура: Милица Митровић, мастер - професор језика и књижевности

Графичка обрада: мастер Радомир Левајац

Суорганизатор:

Висока школа за комуникације, Београд

Штампа : Штампарија „ Дизајн 022“

Тираж 100 примерака

САДРЖАЈ:

Оља Арсенијевић, Ненад Перић, Слађана Алексић

ВАЖНОСТ ЛОКАЛНОГ НОВИНАРСТВА ЗА РАЗВОЈ ДЕМОКРАТИЈЕ..... 3

Бобан Томић, Иван Шћекић, Данијела Иванковић

УТИЦАЈ ИНТЕРНЕТ САДРЖАЈА НА КРЕАТИВНОСТ ДЕЦЕ И МЛАДИХ.....11

Љиљана Манић, Милан Степанов, Мира Лолић Мочевећ

НОВИ ТРЕНДОВИ У ЗАПОШЉАВАЊУ НОВИНАРА.....20

Нађа Павлица

ЕТИКА БРИГЕ И СОЛИДАРНОСТ КАО НОВА ОНТОЛОГИЈА ЗА ЛОКАЛНО

НОВИНАРСТВО У СРБИЈИ.....26

Марија Симојловић, Миљана Николић

ЉУДСКИ КАПИТАЛ КАО КЉУЧ ОПСТАКА ЛОКАЛНИХ МЕДИЈА.....33

Тамара Тодоровић

ИЗМЕЂУ КЛИКА И ЕТИКЕ: СУДАР НОВИХ МЕДИЈСКИХ ЗАХТЕВА И УЧЕСТАЛИХ
ПРОФЕСИОНАЛНИХ СТАНДАРДА У ЛОКАЛНОМ НОВИНАРСТВУ.....41

Драгана Динић, Бобан Николић, Слађана Остојић

ОПСТАНАК ЛОКАЛНИХ МЕДИЈА У САВРЕМЕНОМ ДОБУ.....47

Миле Драгановић, Сања Балалић, Николета Дојчиновић

БУДУЋНОСТ ЛОКАЛНИХ МЕДИЈА: ВЕШТАЧКИ ВОДИТЕЉИ – ДА ИЛИ НЕ?.....55

Бранимир Груловић, Никола Груловић

ЗНАЧАЈ ЛОКАЛНИХ МЕДИЈА.....60

Славољуб Ристић, Миле Драгановић, Игор Марковић

ИЗАЗОВИ ПРОФЕСИЈЕ НОВИНАРСТВА68

Сузана Николић, Нена Ристић Костовска

ПРОВЕРЕНЕ ИНФОРМАЦИЈЕ ЋЕ ПОБЕДИТИ КЛИКБЕЈТ НОВИНАРСТВО.....75

Милош Рајковић, Jerzy Wisniewski

ОПСТАНАК ЕЛЕКТРОНСКИХ МЕДИЈА У МОДЕРНОМ ДОБУ.....80

ТВ Фрушка гора ДОО РУМА
Пружалац кабловске, сателитске и ИПТВ медијске услуге

Први међународни стручни скуп

„ТРИ МЕДИЈА, ЈЕДАН НОВИНАР –
ФОРМУЛА ОПСТАНКА ЛОКАЛНИХ МЕДИЈА“

Зборник радова

Рума, 27.11.2025.г

Оља Арсенијевић¹

Ненад Перих²

Слађана Алексић

ВАЖНОСТ ЛОКАЛНОГ НОВИНАРСТВА ЗА РАЗВОЈ ДЕМОКРАТИЈЕ

Резиме: Локално новинарство има веома важну улогу у обликовању демократског друштва, јер може (и требало би) да повезује грађане са институцијама, локалним самоуправама и процесима доношења одлука. У контексту глобалне медијске концентрације и дигиталне трансформације, локални медији представљају једне од последњих чувара јавног интереса и одговорности. Овај рад истражује како локално новинарство доприноси демократском развоју у Србији и региону, са посебним освртом на поверење, партиципацију грађана и изградњу друштвеног капитала. Коришћењем комбинованог методолошког приступа — анализе садржаја, студија случаја и интервјуа — рад испитује примере успешних локалних медија (Јужне вести, Пиштаљка, Панчево Си Ти, Аутономија, Kolubarske.rs, 021.rs) и њихову улогу у јачању одговорности и плурализма. Резултати показују да, упркос притисцима и недостатку финансијске одрживости, локални медији остају стуб партиципативне демократије и темељ поверења у локалним заједницама. На основу налаза, предложене су јавне политике које би могле да допринесу дугорочној стабилности и одрживости локалног новинарства.

Кључне речи: локално новинарство, развој демократије, поверење, партиципација грађана, јавна сфера, одрживост

Увод

У демократским друштвима, медији представљају основни канал комуникације између грађана и власти, док локално новинарство чини срж демократског дијалога на нивоу заједнице. Без локалних медија, грађани губе приступ релевантним, проверљивим и контекстуализованим информацијама које им омогућавају да разумеју одлуке које утичу на њихов свакодневни живот.

У Србији, последње деценије карактеришу концентрација власништва над медијима, пад поверења у националне медије, и смањење капацитета локалних редакција. Истовремено, дигитализација и друштвене мреже отварају простор за нове облике грађанског новинарства, али и за ширење дезинформација и поларизацију јавног простора (Миливојевић, 2021).

Локални медији нису само преносиоци информација — они су катализатори грађанске партиципације и чувари одговорности локалних власти. Они обликују јавну сферу у којој се води расправа о заједничком добру, што је предуслов за демократију (Хабермас, 1991).

¹ Редовни професор и научни сарадник, Институт за српску културу Приштина-Лепосавић; arsenijevicolja@gmail.com

² Редовни професор и виши научни сарадник, Институт за српску културу Приштина-Лепосавић; nesaperic777@gmail.com

Сврха овог рада је да анализира улогу локалног новинарства у јачању развоја демократије и да понуди препоруке за јавне политике које могу допринети његовој одрживости у Србији и региону. Посебан фокус је на дигиталној трансформацији, финансијској независности и улози локалних медија у кризним ситуацијама.

2. Теоретски оквир

2.1. Јавна сфера и демократски дијалог

Хабермас (1991) види јавну сферу као простор рационалне расправе и демократског деловања грађана. Локални медији у тој сфери не представљају само извор информација, већ инфраструктуру јавног дијалога, где грађани могу да артикулишу сопствене потребе и захтеве.

У мањим срединама Србије, где су национални медији централизовани и често политички контролисани, локални медији постају једини преостали плурални простори (Миливојевић, 2021).

Curran (2011) наглашава да су локални медији „демократски коректив централизоване моћи“, јер омогућавају друштвену разноликост и деловање одоздо. Fuchs (2018) додаје да је савремена јавна сфера суочена са „дигиталном асиметријом моћи“ – доминацијом корпоративних платформи које обликују ток информација и утичу на перцепцију стварности. У том контексту, независни локални медији постају носиоци епистемолошке аутономије: они не само да преносе информације, већ чувају способност заједнице да мисли, сумња и одлучује самостално.

2.2. Друштвени капитал, информисање јавности и јавни интерес

Путнам (2000) дефинише друштвени капитал као мрежу поверења, норми и сарадње која повезује грађане у функционалне заједнице. Локални медији доприносе изградњи тог капитала јер омогућавају грађанима да учествују у заједничким процесима одлучивања, размењују информације и развијају међусобно поверење. Управо у тој зони – између теорије и стварности – настаје простор за друштвену обнову: локални медији постају лабораторије јавног поверења, професионалне етике и заједничког деловања, чиме учвршћују темеље демократског развоја.

Полазећи од класичних теорија јавне сфере (Хабермас, Curran), друштвеног капитала (Путнам), етике новинарства (McQuail, Ward), и домаћих истраживања о медијском систему Србије (Миливојевић, Вељановски, Матић, Лазаревић), може се закључити да локално новинарство функционише као мост између глобалних нормативних вредности демократије и локалне друштвене праксе.

Лазаревић (2022) показује да заједнице које имају активне локалне медије показују виши степен грађанског ангажовања и политичке одговорности. На сличан начин, Михаиловић (2021) истиче да се „демократска отпорност заједнице“ заснива управо на квалитету локалног информисања и на односу поверења који постоји између новинара и публике.

McQuail (2010) и Christians et al. (2009) подсећају да су информисаност, плурализам и етичка одговорност основни нормативни стубови медијске демократије. Ward (2018) развија концепт „етике глобалног новинарства“ која, у локалним контекстима, значи комбиновање професионалне одговорности са осећајем друштвене мисије. Обрадовић (2020) додаје да локални новинари у Србији функционишу у окружењу где тржишни притисци и алгоритамске логике потискују јавни интерес, што их приморава да се враћају основама професионалне етике и директне комуникације са публиком.

Петровић (2022) указује да локални медији у Србији постају „чувари микроправде“ — они бране права грађана кроз објављивање прича о маргинализованим групама, корупцији и злоупотребама. Тај облик новинарства спаја информативну и моралну функцију, чинећи новинаре активним грађанима са друштвеном одговорношћу.

2.3. Политичка инструментализација и структурални притисци

Миливојевић (2021) истиче да је сужавање јавног простора у Србији последица систематске политизације медијских институција и потискивања независних гласова. Вељановски (2018) упозорава да је процес приватизације локалних медија уништио институционалне темеље јавног информисања, док Стојановић Прелевић (2023) додаје да су конкурсни системи за медијско суфинансирање „квази-демократски инструменти“ који често награђују послушност, а не квалитет.

Матић (2022) и Лазаревић (2022) потврђују да, упркос политичким и финансијским притисцима, локални медији остварују највиши ниво поверења у јавности. Они тиме одржавају оно што Mosco (2009) назива „демократским дефицитом медијске моћи“ — способност да се моћ државе и капитала ограничи кроз аутономне, одговорне и партиципативне облике јавне комуникације.

2.4. Дигитална сфера и комуникација за развој

Couldry и Hepp (2017) уводе појам медиатизованих друштава — реалности у којој дигиталне технологије прожимају све аспекте друштвеног живота. У таквом контексту, локални медији не могу опстати ако не постану и дигитални едукатори: они не само да информишу, већ и подучавају грађане како да препознају дезинформације и критички тумаче садржај.

Серваес (2008) дефинише комуникацију за развој као процес у којем медији нису само посредници информација, већ катализатори друштвених промена и колективне солидарности. На примеру Србије, то се посебно види у раду медија као што су Панчево Си Ти и Kolubarske.rs, који повезују новинарство са грађанским активизмом и развојним иницијативама.

3. Истраживање

Јужне вести и Пиштаљка редовно објављују истраживачке текстове о трошењу јавних средстава, корупцији и непотизму. Тиме доприносе култури одговорности и плурализму информација.

Панчево Си Ти и Kolubarske.rs негују модел грађанског новинарства, укључујући грађане у креирање садржаја. Ови портали подстичу локалну заједницу на дијалог и заједничко решавање проблема, што доприноси развоју друштвеног капитала (Путнам, 2000).

Портал Аутономија промовише културни плурализам и мањинска права. Кроз отворене форуме и јавне трибине повезује заједнице и институције, потврђујући тезу Серваес-а (2008) да медији могу бити инструмент друштвене промене.

Радио021.rs из Новог Сада показује како локални медиј може постати дигитално одржив. Кроз подкасте, друштвене мреже и тематске серијале о грађанској партиципацији, редакција је развила модел мултимедијалног и интерактивног новинарства (Вуковић, 2021).

Током пандемије COVID-19, Kolubarske.rs, Јужне вести и 021.rs су били међу ретким изворима тачних и правовремених информација о локалним мерама и стању у заједницама. Током поплава 2014. године, Панчево Си Ти је координисао информисање о волонтерским акцијама и помоћи грађанима.

Како истиче Матић (2022), управо су локални новинари у кризама показали највећи степен професионалне одговорности и поверења јавности.

4. Дискусија

Локално новинарство у Србији данас функционише у сложеном споју демократских стремљења и структуралних ограничења. Са једне стране оно наставља да потврђује Хабермасову (1991) концепцију јавне сфере као простора рационалног дијалога и критичког мишљења, а са друге стране, суочава се са реалношћу фрагментисаног медијског тржишта, политичких притисака и дигиталне неједнакости.

Емпиријски налази потврђују Curranov (2011) тезу да медији не само да рефлектују демократију, већ је и производе кроз свакодневне праксе транспарентности, надзора и укључивања грађана. Локалне редакције попут Јужних вести, Панчево Си Ти и 021.rs делују као „микро-демократске институције“ — простори у којима се друштвени проблеми артикулишу, оспоравају и трансформишу у заједничке акције.

Као што истиче Миливојевић (2021), централизација медијског система у Србији створила је информационе „пустиње“ у многим деловима земље. Управо локални медији надокнађују тај дефицит и функционишу као демократски амортизери између грађана и институција, пружајући увид у локалне политике, одлуке и праксе које су често невидљиве у националним медијима.

Један од најважнијих налаза јесте да локални медији не граде кредибилитет само на основу професионалних стандарда, већ и кроз личне односе са заједницом. Они представљају „уграђене“ актере (embedded actors) који деле социјалне и културне обрасце средина о којима извештавају. То поверење, према Путнаму (2000), ствара вертикални друштвени капитал — мрежу међусобне солидарности између грађана и медија, чиме се повећава капацитет заједнице да учествује у јавним политикама.

Управо у томе лежи разлика између локалних и централних медија: док су национални често део затворених информативних екосистема, локални медији функционишу као органски део заједнице. Пример 021.rs показује како транспарентно и етичко извештавање може постати темељ дугорочног поверења: њихови подкасти и истраживачке серије о животу у Новом Саду постали су референтни оквир локалног дијалога, али и средство грађанског оснаживања.

Дигитална транзиција локалних медија у Србији има амбивалентне ефекте. С једне стране, дигитални алати су омогућили хоризонталну комуникацију и веће укључивање публике. Портали као Панчево Си Ти и Аутономија користе друштвене мреже и коментаре читалаца за вођење јавних расправа и укључивање грађана у теме од локалног значаја. С друге стране, прекомерна зависност од платформи као што су Facebook и Google доводи до алгоритамске рањивости — видљивост и одрживост локалних медија све више зависи од глобалних дигиталних корпорација.

Као што примећује Вуковић (2021), дигитални пејзаж захтева нови облик медијске економије засноване на микрофинансирању, заједничким претплатама и дигиталним партнерствима. Локални медији у Србији, међутим, још увек немају институционалну подршку за такве моделе. Без ње, дигитална трансформација остаје парцијална и често само формална — прелазак у онлајн формат без стратешке визије и дигиталне сигурности.

Док су национални медији често ширили сензационализам, локални портали су нудили фактографске и контекстуализоване информације: Kolubarske.rs о раду болница, Јужне вести о реалном стању здравственог система, а 021.rs о мерама у Војводини и социјалним последицама затварања.

Ови примери потврђују оно што Серваес (2008) назива комуникацијом за друштвену промену — медији који активно учествују у обликовању колективних одговора заједнице, а не само у преносу информација.

Упркос позитивним примерима, локални медији у Србији и даље су структурално рањиви. Вељановски (2018) и Стојановић Прелевић (2023) указују да су локални медији маргинализовани кроз нетранспарентне конкурсе и политичку контролу финансирања. Одсуство системске подршке доводи до ситуације у којој редакције са само неколико запослених морају да комбинују истраживачко новинарство, техничку продукцију и борбу за опстанак.

Међутим, парадоксално, управо та ситуација рађа иновативне облике професионалног идентитета. Новинари постају и предузетници, едукатори, истраживачи и модератори јавног дијалога. Они, како истиче Обрадовић (2020), представљају „нове хибридне актере“ медијског система који више нису само посредници информација, већ креатори друштвене повезаности и колективног знања.

Када се све сабере, локално новинарство у Србији потврђује тезу Миливојевић (2021) да демократија не може опстати без плурализма информација на локалном нивоу. Демократија одоздо – bottom-up demoscasu – у великој мери зависи од способности локалних медија да обезбеде простор за критичко мишљење, партиципацију и солидарност. Медији попут Јужних вести, 021.rs и Панчево Си Ти показују да демократски капацитет заједнице расте пропорционално са квалитетом локалног информисања. Њихов рад није само чин новинарства, већ облик друштвеног посредништва, који повезује различите актере: грађане, образовне институције, невладине организације и локалне власти.

Зато, локално новинарство не треба посматрати као комерцијални сектор, већ као јавну институцију знања и поверења — темељ без којег демократија остаје формална, а не жива и партиципативна.

5. Препоруке за јавне политике и одрживост

Финансијска и институционална подршка:

- а) Успоставити Фонд за развој локалног новинарства који би обезбедио дугорочно финансирање медија од јавног интереса (Стојановић Прелевић, 2023).
- б) Реформа конкурсног система финансирања, уз независне комисије и јавне извештаје о додели средстава.

Дигитална транзиција и иновације:

- а) Подржати дигиталне платформе и заједничке ХУБ-ове за локалне медије.
- б) Увести АИ алате за аутоматизацију и дигиталну аналитику.
- с) Промовисати микропретплате и чланство заједнице као изворе одрживости (Вуковић, 2021).

Сарадња са високим школством:

- а) Увести курсеве медијске писмености и праксе локалног новинарства на факултетима друштвених наука.
- б) Креирати истраживачко-образовне центре који повезују универзитете, медије и локалне заједнице.

Професионални стандарди:

- a) Јачати етичке кодексе и саморегулацију, уз локалне медијске савете и јавне форуме.
- b) Пружити правну и безбедносну подршку новинарима који се суочавају са претњама и притисцима.

Закључак

Локално новинарство у Србији данас представља последњу линију одбране демократске културе — ону која се не гради у институцијама власти, већ у заједницама, школама, грађанским иницијативама и свакодневним разговорима грађана. Његов значај не лежи само у информисању, већ у трансформацији заједнице: у способности да покрене дијалог, артикулише проблеме и повеже грађане око заједничких циљева.

Локални медији, иако ресурсно ограничени, успевају да произведу висок степен поверења и друштвеног капитала. Портали попут Јужних вести, Пиштаљке, Панчево Си Ти, Аутономије, Kolubarske.rs и 021.rs доказ су да демократија може да постоји и без системске подршке, али не може без поверења и професионалне етике. Они функционишу као мост између грађана и институција, повезујући различите друштвене слојеве и доприносећи плурализму мишљења.

Кроз своје извештавање, ови медији обављају три кључне друштвене функције:

- a) Информативну, јер пружају проверене, контекстуализоване информације од јавног интереса;
- b) Едукативну, јер развијају медијску писменост и критичко мишљење;
- c) Партиципативну, јер отварају простор за грађанско учешће и јавни дијалог.

Њихова улога у кризним ситуацијама, нарочито током пандемије и природних непогода, потврдила је да су локални новинари прва линија комуникације заједнице, истовремено извор поверења и фактор друштвене отпорности.

Ипак, парадоксално, управо ти медији који стварају највише јавне вредности, најмање су системски подржани. Као што примећује Стојановић Прелевић (2023), постојећи конкурсни системи финансирања не прате принципе јавног интереса, већ често репродукују политичку лојалност и зависност. Без промена у институционалном оквиру — без Фонда за развој локалног новинарства, без обавезне транспарентности финансирања, без укључености универзитета и истраживачких центара — локално новинарство остаје у перманентном стању преживљавања. У том контексту, држава мора да редифинише свој однос према локалним медијима и да на њих не гледа као кориснике субвенција, већ као према партнерима у развоју демократског друштва. Њихово функционисање мора бити препознато као јавна услуга, аналогна образовању или здравству — јер информисан грађанин јесте услов сваке стабилне и праведне заједнице.

Поред институционалних мера, образовни систем има једнако важну улогу. Високо школство, истраживачки центри и локални медији могу постати савезници у стварању нове генерације новинара који не посматрају професију као пуко преношење информација, већ као алат друштвене одговорности и партиципације. Увођењем курсева медијске писмености, грађанског новинарства и

локалне демократије у образовне програме, формира се критички освешћена публика — она која разуме и тражи јавни интерес.

На ширем плану, локално новинарство треба посматрати и као покретача иновација у комуникацији и друштвеном деловању. Примена дигиталних алата, интерактивних мапа, партиципативних платформи и АИ аналитике може локалне медије претворити у центар знања и друштвене кохезије — у својеврсне информационе лабораторије демократије.

На крају, може се рећи да будућност демократије у Србији делом зависи од снаге локалног новинарства. Ако демократија подразумева могућност да се чује глас сваког грађанина, онда су локални новинари њени најважнији гласници — они који свакодневно доказују да истина, поверење и солидарност нису апстрактне вредности, већ темељи заједнице.

Њихово постојање је доказ да демократија није само институционална форма, већ живи процес који се гради одоздо, из поверења, дијалога и одговорности.

Референце

1. БИРН. (2023). *Извештај о локалним медијима на Западном Балкану*. Београд: БИРН Србија.
2. Вељановски, Р. (2018). *Приватизација медија у Србији: последице по локално информисање*. Београд: Clio.
3. Вуковић, И. (2021). *Дигитални модели одрживости независних медија*. Ниш: Медиа Центер Ниш.
4. Лазаревић, В. (2022). *Грађани, поверење и медији: партиципација у локалним заједницама*. Нови Сад: Филозофски факултет.
5. Матић, Ј. (2022). *Медији и демократија у Србији*. Београд: Центар за медије и медијска истраживања.
6. Миливојевић, С. (2021). *Медијски пејзаж Србије: између дигиталне трансформације и политичке контроле*. Београд: Факултет политичких наука.
7. Михаиловић, Д. (2021). *Демократска отпорност и локално информисање у дигиталном добу*. Нови Сад: Филозофски факултет.
8. Mosco, V. (2009). *The Political Economy of Communication*. Newcastle: Sage.
9. Обрадовић, С. (2020). *Локални медији и професионални изазови у дигиталном окружењу*. Нови Сад: УНС.
10. Стојановић Прелевић, И. (2023). *Транспарентност и јавни интерес у финансирању локалних медија*. Београд: НУНС.
11. Петровић, Д. (2022). *Јавни интерес и локални медији: етика, одговорност и грађанска партиципација*. Београд: Факултет политичких наука.
12. Fuchs, C. (2018). *Media, Communication and Capitalism Today*. Routledge.
13. Habermas, J. (1991). *The Structural Transformation of the Public Sphere*. Cambridge: MIT Press.

14. Castells, M. (2013). *Communication Power*. Oxford: Oxford University Press.
15. Christians, C., Glasser, T., McQuail, D., Nordenstreng, K., White, R. (2009). *Normative Theories of the Media: Journalism in Democratic Societies*. Illinois: University of Illinois Press.
16. Couldry, N., & Hepp, A. (2017). *The Mediated Construction of Reality*. Cambridge: Polity Press.
17. Curran, J. (2011). *Media and Democracy*. Routledge.
18. Ward, S. J. A. (2018). *Ethical Journalism in a Populist Age*. Lanham: Rowman & Littlefield.
19. 021.rs. (2023). O nama: Misija, vizija i principi rada. Novi Sad: 021.rs. <https://www.021.rs/story/O-nama.html>

Olja Arsenijevic

Full Professor and Research Associate, Institute of Serbian Culture Pristina-Leposavić;

Nenad Peric

Full Professor and Senior Research Associate, Institute of Serbian Culture Pristina-Leposavić;

THE IMPORTANCE OF LOCAL JOURNALISM FOR THE DEVELOPMENT OF DEMOCRACY

Summary: Local journalism plays a crucial role in shaping a democratic society, as it connects citizens with institutions, local governments, and decision-making processes. In the context of global media concentration and digital transformation, local media represent some of the last guardians of public interest and accountability. This paper explores how local journalism contributes to democratic development in Serbia and the region, with particular attention to trust, citizen participation, and the building of social capital. By using a combined methodological approach—content analysis, case studies, and interviews—the study examines examples of successful local media (Južne vesti, Pištaljka, Pančevo Si Ti, Autonomija, Kolubarske.rs, 021.rs) and their role in strengthening accountability and pluralism. The results show that, despite pressures and lack of financial sustainability, local media remain a pillar of participatory democracy and a foundation of trust in local communities. Based on the findings, public policies have been proposed that could contribute to the long-term stability and sustainability of local journalism.

Key words: *local journalism, development of democracy, trust, citizen participation,*